

MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT VOOR ONZE VROUWELIJKE JEUGD

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK—WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, H. W. VAN MARLE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS,
MARION VEREN, EN DE HEEREN: DR. A. DUPONT, C. SMEENK, DR. J. VAN DER VALK

Redactie-Adres: P. KEUNING te NIJVERDAL

Uitgever: E. J. BOSCH Jbzn. te BAARN

Verschijnt den 1^{en} en 15^{en} van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.25 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

UIT DE LEVENSBRON.

IN GODS LEERSCHOOL.

Doorgrond mij, o God! en ken mijn hart; beproef mij en ken mijn gedachten; en zie of bij mij een schadelijke weg zij, en leid mij op den eeuwigen weg.

Ps. 139: 23 en 24.

Welk een gedachte!

God kent ons; Hij weet alles van ons; Hij doorgrondt ons. „Gij weet mijn zitten en mijn opstaan, Gij verstaat van verre mijne gedachten.”

Daaraan denken wij zeker veel te weinig. Ook zijn we van nature zóó, dat we ons maar 't liefst verbergen willen, verbergen voor ons-zelf, voor andere menschen en . . . . voor God.

Ja, voor God ook. Dan zijn wij als Adam, die onder de boomen van den hof, in de schaduw, God wilde ontvluchten. Ook David heeft zich wel eens voor God den Heere willen verbergen. Toen, toen hij in groote zonde gevallen was en God eerst den profeet Nathan moest zenden, om hem tot erkenning van schuld te brengen. Maar toen David psalm 139 dichtte, was hij anders gestemd.

Toen had hij geleerd, dat geen mensch zich voor God verbergen kan. „Zoo ik opvoer ten hemel, Gij zijt daar; of bedde ik mij in de hel, zie, Gij zijt daar.”

Maar toen wilde David zich ook niet meer voor God verbergen.

O, als wij zondaren, er aan denken, dat een hoog en heilig God alles, alles van ons weet, onze geheimste gedachten kent, ons doorgrondt, schrikken we terug. We sidderen, als we hooren: „Adam, waar zijt gij?” We zouden willen vluchten, ons willen verzetten.

Maar de roepstem Gods is onwederstandelijk. We moeten komen, we moeten naderen, zij het met schaam-

rood aangezicht, zij het als de tollenaar, die ook zijn oogen niet durfde opslaan.

Tot . . . . wij onze zonde gaan haten en verafschuwen. Tot wij, door des Heeren Geest geleerd, tegen onze zonde leeren strijden. En dan ontdekken we telkens weer, dat ons hart zoo arglistig is; dat wij ons-zelf nog maar zoo slecht kennen; dat wij zoo vaak blijven aan de oppervlakte, en niet afdalen in de diepte van ons eigen hart.

En dan naderen we tot God. Hij kent ons. Dat schrikt ons dan niet meer af, maar, hoe verlegen ook, als wij staan voor Zijn heilige oogen, bidden we: „Doorgrond mij, o God! en ken mijn hart, beproef mij en ken mijn gedachten; en zie of er bij mij een schadelijke weg zij, en leid mij op den eeuwigen weg.”

Wie zóó bidt, mag reeds zijn hart aangeraakt weten door den Heiligen Geest. Zóó kan alleen het kind Gods bidden, dat aanvankelijk eigen zonde en schuld reeds leerde zien.

Wij kennen ons-zelf niet volkomen; God kent ons geheel. En nu wordt ons de bede uit het hart geperst: „O, Heere, laat Uw alziend oog dan maar doorschouwen mijn hart; laat Uw licht dóórdringen tot in de donkerste schuilhoeken.

Ontdek mij aan mijn zonde, mijn schuld, mijn hoogmoed, mijn ongerechtigheid, mijn eigenliefde.” Zulk een gebed getuigt van veel strijd, getuigt ook van algeheele overgave.

Als we zóó bidden, zijn we verloren gegaan aan ons-zelf. Willen we alles opgeven. Willen we zelfs sterven aan onze zonden, opdat Christus in ons leve.

En dan wordt het ons tot een eeuwige verheuging, dat God ons kent, ons geheel kent. „Want Hij weet, wat maaksel wij zijn.” Hij kent ons en . . . . Hij vergeeft. Hij kent ons . . . . maar Hij buigt zich in liefde tot ons neer. Hij kent onze zondige geaardheid . . . . maar Hij wil met Zijn Heiligen Geest wonen in ons hart.

Als God ons Davids gebed heeft leeren bidden, als wij 't mochten leeren in Zijn leerschool, komen we